A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2021. december 21.*

„Fellebbezés – Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – A hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítása és szanálása – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) – Egységes Szanálási Testület (ESZT) – Valamely intézmény fizetésképtelensége vagy esetleges fizetésképtelenné válása esetén lefolytatandó szanálási eljárás – A Banco Popular Español SA szanálási programjának elfogadása – Vagyonértékesítési eszköz – Tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása – 806/2014/EU rendelet – 20. cikk – A »végleges értékelés« fogalma – Következmények – Az utólagos végleges értékelés elvégzésének megtagadása vagy elmaradása – Jogorvoslati lehetőségek – Megsemmisítés iránti kereset”

A C-874/19. P. sz. ügyben,

az **Aeris Invest Sàrl** (székhelye: Luxembourg [Luxemburg], képviselik kezdetben: R. Vallina Hoset és A. Sellés Marco abogados, később: Vallina Hoset, E. Galán Burgos és M. Varela Suárez abogados)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. november 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: J. King, L. Pogarcic Mataija és E. Muratori, meghatalmazotti minőségben, segítőik: F. Louis és G. Barthet advocats, valamint H.-G. Kamann és L. Hesse Rechtsanwälte)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal, a második tanács elnöke, a harmadik tanács elnökeként eljárva, J. Passer, F. Biltgen, L. S. Rossi és N. Wahl (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Krausenböck tanácsos,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. április 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2019. július 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

**Ítéletet**

1 Fellebbezésével az Aeris Invest Sàrl az Európai Unió Törvényszéke 2019. október 10-i Aeris Invest kontra ESZT végzésének (T-599/18, nem tették közzé; a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2019:740) hatályon kívül helyezését kéri, amennyiben ezzel a végzésével a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította az Egységes Szanálási Testület (ESZT) arra vonatkozó állítólagos megtagadásának a megsemmisítésére irányuló keresetét, hogy elvégezze a Banco Popular Español, SA (a továbbiakban: Banco Popular) utólagos végleges értékelését, amely elutasításról a 2018. szeptember 14-i levélben értesítették.

## Jogi háttér

2 A hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) (64) preambulumbekezdése értelmében:

„Fontos, hogy a veszteségeket a szervezet csődbe jutásakor azonnal elszámolják. A csődhelyzetben lévő szervezetek eszközei és kötelezettségei értékelésének a szanálási eszközök alkalmazásának pillanatában fennálló méltányos, prudens és reális feltételezéseken kell alapulnia. A kötelezettségek értéke azonban nem módosulhat az értékelés során a szervezet pénzügyi helyzete tükrében. Sürgős esetben lehetővé kell tenni, hogy a Testület a csődhelyzetben lévő szervezet eszközeit, illetve kötelezettségeit gyors értékeléssel mérje fel. Ez az értékelés ideiglenes, a független értékelés elvégzéséig érvényes.”

3 A 806/2014 rendelet tartalmaz egy, „A szanálás céljaira történő értékelés” című 20. cikket, amelynek értelmében:

„(1) A szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően a Testület gondoskodik arról, hogy a 2. cikkben említett valamely szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezetet is – [helyesen: minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet és a nemzeti szanálási hatóságot is – és az érintett szervezettől] független személy végezze.

(2) A (15) bekezdésre figyelemmel, amennyiben az (1) és a (4)–(9) bekezdésben megállapított összes követelmény teljesül, az értékelés véglegesnek tekintendő.

(3) Amennyiben az (1) bekezdés szerinti független értékelésre nincs mód, az e cikk (10) bekezdésével összhangban a Testület végezheti el a 2. cikkben említett szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek ideiglenes értékelését.

(4) Az értékelés általános célja a 2. cikkben említett, a szanálás 16. és 18. cikkben foglalt feltételeinek megfelelő szervezet eszközei és kötelezettségei értékének a megállapítása.

(5) Az értékelés a következő konkrét célokat szolgálja:

a) információ nyújtása annak megállapításához, hogy teljesülnek-e a szanálási feltételek, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek;

b) ha a szanálási feltételek teljesülnek, információ nyújtása a 2. cikkben említett szervezet tekintetében alkalmazandó megfelelő szanálási intézkedésről szóló döntéshez;

c) a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör alkalmazása esetén információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy milyen mértékben kerüljön sor a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok bevonására vagy hígítására, és milyen mértékben kerüljön sor a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására;

[…]

g) minden esetben annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeiben bekövetkezett esetleges veszteségeket a szanálási eszközök alkalmazásakor vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásakor teljeskörűen elismerjék.

(6) Az állami támogatások [európai] uniós keretrendszerének sérelme nélkül az értékelésnek, amennyiben lehetséges, prudens feltételezéseken kell alapulnia, többek között a nemteljesítési arányok és a veszteségek súlyossága tekintetében. Az értékeléskor nem tételezhető fel, hogy a 2. cikkben említett szervezet a jövőben esetlegesen rendkívüli állami pénzügyi támogatásban, központi banki sürgősségi likviditási támogatásban vagy bármilyen, nem standard biztosítékkal, időtartamra és kamatozási feltételekkel nyújtott központi banki likviditási támogatásban részesül attól az időponttól kezdve, amikor a szanálási intézkedés történik, illetve amikor a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására sor kerül. […]

[…]

(7) Az értékelést a 2. cikkben említett szervezet számviteli könyveiben és nyilvántartásaiban szereplő következő információkkal kell kiegészíteni:

a) naprakész mérleg, valamint a 2. cikkben említett szervezet pénzügyi helyzetéről szóló jelentés;

b) az eszközök elemzése és számviteli értékük becslése;

c) a 2. cikkben említett szervezet könyveiben és nyilvántartásaiban kimutatott, mérleg szerinti és mérlegen kívüli fennálló kötelezettségek, megjelölve az érintett hiteleket és a követeléseknek a 17. cikkben említett rangsorát.

[…]

(9) Az értékelésnek tartalmaznia kell a hitelezőknek a követelések 17. cikkben említett rangsora alapján történő osztályokba sorolását, valamint az arra az elbánásra vonatkozó becslést, amelyben az egyes részvényesi és hitelezői osztályok a felszámolási eljárás során várhatóan részesültek volna,

ha a 2. cikkben említett szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében került volna felszámolásra. E becslés nem befolyásolja a 15. cikk (1) bekezdésének g) pontjában említett, »egy hitelező sem kerülhet rosszabb helyzetbe« elv alkalmazását.

(10) Amennyiben az ügy körülményei miatti sürgősségre tekintettel vagy nincs mód a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelmények teljesítésére, vagy a (3) bekezdés alkalmazandó, úgy ideiglenes értékelést kell végezni. Az ideiglenes értékeléskor be kell tartani a (4) bekezdésben meghatározott követelményeket, és amennyiben az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható, az (1), a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelményeket is. Az első albekezdésben említett ideiglenes értékelés keretében – megfelelő indokolással – értékelni kell a veszteségekre képzett tartalékot is.

(11) Az olyan értékelést, amely nem felel meg az (1) és a (4)–(9) bekezdésben foglalt összes követelménynek, mindaddig ideiglenesnek kell tekinteni, ameddig egy, az (1) bekezdésben említett független személy olyan értékelést nem végez, amely maradéktalanul teljesíti az e bekezdésekben meghatározott összes követelményt. Ezt az utólagos, végleges értékelést a lehető leghamarabb el kell végezni. Végezheti a (16), (17) és (18) bekezdés szerinti értékelést végző független személy, és az végezhető a (16), (17) és (18) bekezdésben említett értékeléstől függetlenül vagy azzal párhuzamosan is, de mindenképp attól elkülönülten kell kezelni.

Az utólagos, végleges értékelés céljai a következők:

a) annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeire vonatkozó bármely veszteséget a szervezet számviteli könyveiben teljes mértékig nyilvántartsák;

b) információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy az e cikk (12) bekezdésével összhangban sor kerüljön-e a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére.

(12) Abban az esetben, ha a 2. cikkben említett szervezet nettó eszközértékének az utólagos, végleges értékelés szerinti becslése magasabb értéket eredményez, mint a szervezet nettó eszközértékének az ideiglenes értékelés szerinti becslése, a Testület felkérheti a nemzeti szanálási hatóságot, hogy:

a) gyakorolja a hitelezői feltőkésítési eszköz keretében leírt, a hitelezők vagy a releváns tőkeinstrumentumok tulajdonosai részéről fennálló követelések értékének növelésére vonatkozó hatáskörét;

b) utasítson egy áthidaló intézményt vagy egy vagyonkezelő szervezetet, hogy fizessen további ellentételezést a szanálás alá vont intézménynek az eszközökre, jogokra, illetve kötelezettségekre vonatkozóan, illetve megfelelő esetben a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak az adott tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozóan.

(13) Az (1) bekezdés ellenére az (10) és az (5a) bekezdéssel [helyesen: a (10) és a (11) bekezdéssel] összhangban végzett ideiglenes értékelés érvényes alapnak minősül a Testület számára ahhoz, hogy döntést hozzon a szanálási intézkedésekről – ideértve a nemzeti szanálási hatóságok felszólítását a fizetésképtelen intézmény ellenőrzés alá vonására – vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásáról.

(14) A Testületnek eljárásokat kell kidolgoznia és működtetnie annak biztosítására, hogy a hitelezői feltőkésítési eszköz 27. cikk szerinti alkalmazására vonatkozó összegmegállapítás és az e cikk (1)–(15) bekezdésében említett értékelés a szanálás alatt álló intézmény eszközeire és kötelezettségeire vonatkozó, az észszerűség határain belül a lehető legfrissebb információkon alapuljon.

(15) Az értékelésnek a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét kell képeznie. Az értékelés maga nem képezheti külön jogorvoslati kérelem tárgyát a Testület határozatával együtt azonban jogorvoslati kérelem tárgyát képezheti.

(16) Annak felmérésére, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonják, a Testület gondoskodik arról, hogy a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtását követően a lehető leghamarabb sor kerüljön egy, az (1) bekezdésben említett független személy által elvégzett értékelésre. Ennek az értékelésnek el kell különülnie az (1)–(15) bekezdés szerint végrehajtott értékeléstől.

(17) A (16) bekezdésben említett értékelésben meg kell határozni:

a) azt az elbánást, amelyben a részvényesek és hitelezők, vagy a releváns betétbiztosítási rendszerek részesültek volna, ha a szanálás alatt álló intézmény, amellyel összefüggésben a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására sor került, a szanálási intézkedésre vonatkozó határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá kerül;

b) a tényleges elbánást, amelyben a részvényesek és hitelezők a szanálás alá vont intézmény szanálása során részesültek; továbbá

c) hogy van-e eltérés az e bekezdés a) pontjában említett elbánás és az e bekezdés b) pontjában említett elbánás között.

[…]”

## A jogvita előzményei

4 A jogvita előzményei, amelyeket a megtámadott végzés 1–23. pontja ismertet, a jelen eljárás szempontjából a következőképpen foglalhatók össze.

5 A fellebbező, az Aeris Invest, a Banco Popular részvényese volt, amikor ez utóbbival szemben a 806/2014 rendelet alapján szanálási programot fogadtak el.

6 A szanálási határozat elfogadása céljából a 806/2014 rendelet 20. cikke alapján elvégezték a Banco Popular értékelését. Ennek érdekében először két jelentés készült.

7 A 2017. június 5-én kelt első jelentést (a továbbiakban: első értékelési jelentés) az ESZT e rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján készítette, és annak célja az volt, hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának a feltételei.

8 A 2017. június 6-án kelt második jelentést (a továbbiakban: második értékelési értékelés) független szakértő készítette a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján. Ezen értékelés célja az volt, hogy felbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, felmérje, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára annak meghatározását, hogy mi minősül kereskedelmi feltételeknek a vagyonértékesítési eszköz tekintetében.

9 2017. június 7-én az ESZT elfogadta a Banco Popular szanálási programjára vonatkozó SRB/EES/2017/08 határozatot (a továbbiakban: szanálási határozat). Ugyanezen a napon az Európai Bizottság elfogadta a Banco Popular Español S. A. szanálási programjának jóváhagyásáról szóló (EU) 2017/1246 határozatot (HL 2017. L 178., 15. o.; helyesbítés: HL 2017. L 320., 31. o.). Szintén ugyanezen a napon a Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (rendezett banki szerkezetátalakítási alap, a továbbiakban: FROB) elfogadta a szanálási határozat végrehajtásához szükséges intézkedéseket.

10 A szanálási határozat 5. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A Banco Popular esetében alkalmazott szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 24. cikke értelmében vett vagyonértékesítési eszközből áll, amelynek keretében a részvényeket egy vevőre ruházzák át. A tőkeinstrumentumok leírását vagy átalakítását közvetlenül a vagyonértékesítési eszköz alkalmazását megelőzően kell végrehajtani.”

11 A szanálási határozatnak a tőkeinstrumentumok leírására és a vagyonértékesítési eszközre vonatkozó 6. cikke tartalmaz egy (1) bekezdést, amely szerint az ESZT lényegében határoz:

a) először is, a Banco Popular alaptőkéjének névértékét 2 098 429 046 euróval csökkenti, ami a Banco Popular részvényei 100%-ának bevonásához vezet;

b) ezt követően a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeivé, az „I új részvényekké” alakítja át;

c) ezt követően az „I új részvények” névértékét nullára csökkenti, ami ezen „I új részvények” 100 %-ának bevonásához vezet;

d) végül a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő járulékos tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeire, a „II új részvényekké” alakítja át.

12 A szanálási határozat 6. cikkének (3) bekezdése szerint e leírási és átalakítási intézkedések a második értékelési jelentésen alapulnak, amelyet megerősítenek az FROB által lefolytatott átlátható és nyílt értékesítési eljárás eredményei.

13 Az ESZT a szanálási határozat 6. cikkének (5) bekezdésében azt is elrendelte, hogy a „II új részvényeket” 1 euró vételár megfizetése ellenében tehermentesen és harmadik személy bármely jogától vagy kiváltságától mentesen ruházzák át a Banco Santander, SA-ra, és pontosította, hogy a vevő már hozzájárult az átruházáshoz.

14 2017. szeptember 18-án a fellebbező a szanálási határozat és a 2017/1246 határozat megsemmisítése iránt keresetet indított a Törvényszéknél, amely keresetet a T-628/17. számon vettek nyilvántartásba.

15 2018. május 4-én a fellebbező dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet nyújtott be az ESZT-hez az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) alapján, amely kérelem a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében említett, második végleges értékelési jelentésre (a továbbiakban: utólagos végleges értékelés), valamint az e rendelet 20. cikkének (16) és (17) bekezdésében említett, a független szakértő végleges értékelési jelentésére vonatkozott, amely annak meghatározására irányult, hogy a Banco Popular szanálási programjával érintett részvényesek és hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha az intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna (a továbbiakban: harmadik értékelési jelentés).

16 2018. június 14-én az ESZT megkapta a harmadik értékelési jelentést.

17 2018. június 19-én az ESZT válaszolt a jelen ítélet 15. pontjában említett kérelemre, kiemelve egyrészt azt, hogy megkapta a harmadik értékelési jelentést, és hogy annak közzététele előtt abból egy nem bizalmas változatot készít, másrészt pedig, hogy nincs birtokában az utólagos végleges értékelés.

18 2018. július 30-án a T-628/17. sz. ügyben folytatott eljárás keretében egy pervezető intézkedésre válaszul az ESZT jelezte, hogy nem készíti el az első értékelési jelentés utólagos változatát, és hogy a második értékelési jelentést nem követi utólagos végleges értékelési jelentés, és pontosította ennek okait.

19 E tekintetben az ESZT rámutatott arra, hogy „a jelen ügy sajátosságaira tekintettel arra a következtetésre [jutott], hogy az utólagos [végleges] értékelés a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdése keretében semmiféle gyakorlati célt nem szolgálna, és nem vezetne a 806/2014 rendelet 20. cikkének (12) bekezdésében említett, kompenzációra vonatkozó határozathoz sem”. Megjegyezte, hogy nem követelhető meg az utólagos végleges értékelés, ha az nem alkalmas a céljai elérésére, és kifejtette, hogy a jelen ügyben miért ez a helyzet. E választ a Törvényszék 2018. augusztus 2-án kézbesítette a fellebbezőnek.

20 Ugyanezen a napon az ESZT levelet küldött a független szakértőnek, amely a következőképpen szólt:

„A jogi háttér figyelmes vizsgálatát követően az ESZT a Banco Popular szanálásának körülményeire tekintettel úgy véli, hogy nem szükséges készíteni egy, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében említett utólagos végleges értékelési jelentést, különösen mivel az ilyen értékelés elvégzése nem befolyásolhatja a Banco Popularnak a Banco Santander részére történő átruházását, amely a Banco Popular mint szervezet piaci árát nyílt, igazságos és átlátható eljárás keretében meghatározta.”

21 Másnap a fellebbező az EUMSZ 265. cikk alapján felhívta az ESZT-t annak biztosítására, hogy egy független személy végezze el a Banco Popular 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében előírt utólagos végleges értékelését.

22 2018. augusztus 7-én az ESZT közzétett egy bejelentést a „[…] 2018. augusztus 2-i, a [Banco Popularra] vonatkozó szanálási intézkedések által érintett részvényeseknek és hitelezőknek fizetendő kártérítés megítéléséről szóló előzetes határozatáról, illetve a meghallgatáshoz való joghoz fűződő eljárás elindításáról szóló értesítésével kapcsolatban (SRB/EES/2018/132)” (HL 2018. C 277 I., 1. o.), és ehhez csatolta a harmadik értékelési jelentést. Ebben a következőket írta:

„A [harmadik] értékelési jelentésből az következik, hogy a tényleges elbánás, amelyben az érintett részvényesek és hitelezők részesültek, nem különbözik attól, amelyben abban az esetben részesültek volna, ha a szanálás időpontjában az intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonják. A fentiek alapján az ESZT az értesítésben előzetesen úgy határozott, hogy nem szükséges […] kártérítést fizetni az érintett részvényesek és hitelezők számára.

Annak érdekében, hogy az ESZT végleges határozatot hozhasson a kártérítés szükségességéről, az értesítés útján az ESZT a konzultációs eljárás betartásával […] az ESZT fenti előzetes döntéséhez kapcsolódó meghallgatáshoz való jog gyakorlására irányuló szándék kifejezésére való felhívást tesz közzé az érintett részvényesek és hitelezők számára.”

23 2018. szeptember 10-én a fellebbező az 1049/2001 rendelet alapján dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet nyújtott be az ESZT-hez az ESZT és a Bizottság közötti, az utólagos végleges értékeléssel kapcsolatos valamennyi, illetve különösen azon levélváltásra vonatkozóan, amelyekben a Bizottságot arról a döntéséről tájékoztatta, hogy nem végzi el ezt az értékelést, és – adott esetben – amelyekben a Bizottság engedélyét kéri, valamint a Bizottság válaszaira vonatkozóan, adott esetben pontosítva, hogy ilyen engedélyt megadtak-e.

24 2018. szeptember 14-i levelében (a továbbiakban: vitatott levél) az ESZT válaszolt a fellebbezőnek a jelen ítélet 21. pontjában említett felhívására, és jelezte, hogy tájékoztatni kívánja őt arról, hogy tekintettel az ügy sajátosságaira, azaz a részvényátruházás érdekében a vagyonértékesítési eszköz alkalmazására tekintettel úgy véli, hogy az utólagos értékelés semmiféle gyakorlati célt nem szolgálna a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdése keretében, és nem is vezetne az e rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében előírt, kompenzációra vonatkozó határozathoz sem, és hogy ezért nem végeznek utólagos végleges értékelést. Az ESZT emlékeztetett arra, hogy a T-628/17. sz. ügyben folytatott eljárás keretében már kifejtette ezt az álláspontot, és hogy a fellebbezőt erről már tájékoztatták.

25 2018. szeptember 28-án beolvadással történő egyesülést követően a Banco Santander egyetemes jogutódlással a Banco Popular helyébe lépett. Ennek keretében a FROB hozzájárult ahhoz, hogy a Banco Popularnak a járulékos tőkeinstrumentumok átalakításából eredő új részvényeit a Banco Santanderre ruházzák át.

26 2018. október 4-én az ESZT válaszolt a jelen ítélet 23. pontjában említett kérelemre, valamint a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti, 2018. augusztus 16-i kérelemre, amely az ESZT-nek az utólagos végleges értékeléssel kapcsolatos belső vagy előkészítő dokumentumaira, valamint az ESZT és a független szakértő között az ezen értékelésre vonatkozó levélváltásra vonatkozott. Egyrészt az ESZT az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján megtagadta a

belső dokumentumokhoz, a közte és a Bizottság közötti levélváltásokhoz, valamint a Bizottságnak az utólagos végleges értékeléssel kapcsolatos válaszaihoz való hozzáférést. Másrészt közölte a fellebbezővel az említett szakértőhöz 2018. augusztus 2-án intézett levelét.

## A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

27 A Törvényszék Hivatalához 2018. október 5-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet indított a vitatott levél megsemmisítése iránt.

28 A megtámadott végzésben a Törvényszék azzal az indokkal utasította el a keresetet mint elfogadhatatlant, hogy a vitatott levél nem minősül az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak.

29 E tekintetben a Törvényszék mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy annak meghatározása érdekében, hogy a vitatott levél ilyen jogi aktusnak minősül-e annyiban, amennyiben – amint azt a fellebbező állítja – tartalmazta az ESZT arra vonatkozó határozatát, hogy nem végzi el a Banco Popular utólagos végleges értékelését, meg kell vizsgálni, hogy maga e határozat vált-e ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek érinthetik a fellebbező jogi helyzetét.

30 A 806/2014 rendelet 20. cikke (11) és (12) bekezdése tartalmának ismertetését követően a Törvényszék megjegyezte, hogy az utólagos végleges értékelésnek két célja van.

31 A 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének a) pontjában említett első célt illetően, amely annak biztosítására irányul, hogy az e rendelet 2. cikkében említett szervezet eszközeire vonatkozó bármely veszteséget a szervezet számviteli könyveiben teljes mértékig nyilvántartsák, a Törvényszék rámutatott, hogy a szanálási határozat értelmében a Banco Popular tőkeinstrumentumainak leírására és átalakítására vonatkozó jogkör gyakorlását követően vagyonértékesítési eszköz alkalmazásával a Banco Popular valamennyi részvényét átruházták a Banco Santanderre. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Banco Santander feladata volt megbizonyosodni arról, hogy a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek konszolidációja során bármely esetleges veszteséget nyilvántartsanak a számviteli könyvekben.

32 A 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének b) pontjában említett azon második célt illetően, amely a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére vonatkozó döntéshez szükséges információk szolgáltatásában áll, a Törvényszék hangsúlyozta, hogy e rendelkezést e rendelet 20. cikkének (12) bekezdésével összhangban kell értelmezni, amely utóbbi szerint abban az esetben, ha az utólagos végleges értékelés szerinti becslés magasabb értéket eredményez, mint az ideiglenes értékelés szerinti becslés, az ESZT felkérheti a nemzeti szanálási hatóságot, hogy vagy növelje a hitelezői feltőkésítési eszköz keretében leírt, a hitelezők vagy a releváns tőkeinstrumentumok tulajdonosai részéről fennálló követelések értékét, vagy utasítson egy áthidaló intézményt vagy egy vagyonkezelő szervezetet, hogy fizessen további ellentételezést a szanálás alá vont intézménynek.

33 Mivel ez utóbbi rendelkezés kifejezetten megjelölte azokat az eseteket, amikor a követelések értékének növelésével vagy további ellentételezés fizetésével kompenzáció nyújtható az utólagos végleges értékelés eredményeként, vagyis kizárólag akkor, ha a szervezetre alkalmazott szanálási program vagy a 806/2014 rendelet 27. cikkében előírt hitelezői feltőkésítési eszköz, az e rendelet 25. cikkében említett áthidaló intézményi eszköz, vagy az említett rendelet 26. cikkében említett eszközelkülönítési eszköz, a Törvényszék megállapította, hogy e szanálási eszközöket azért nem

alkalmazták a jelen ügyben, mivel a Banco Popular tekintetében elfogadott szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 24. cikkében előírt vagyonértékesítési eszköz volt, és hogy ezen eszköz alkalmazása ahhoz vezetett, hogy a Banco Populart teljes egészében eladták a Banco Santandernek.

34 A Törvényszék tehát megállapította, hogy a Banco Popular esetében alkalmazott vagyonértékesítési eszköz nem tartozik a 806/2014 rendelet 20. cikkének (12) bekezdésében említett azon esetek közé, amelyekben kompenzáció nyújtható az utólagos végleges értékelést követően, továbbá hogy e rendelkezés nem teszi lehetővé az olyan szervezet korábbi részvényeseinek és hitelezőinek kártérítés nyújtását, amelynek a tőkeinstrumentumait teljes egészében átalakították, leírták és harmadik személyre ruházták át.

35 A Törvényszék ezt követően elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint az utólagos végleges értékelés közvetlenül érinti a Banco Popular korábbi részvényeseinek jogi helyzetét, és ha ez utóbbi piaci értékének becslése magasabb lenne a második értékelési jelentésből eredő becslésénél, az említett részvényesek a 806/2014 rendelet 20. cikke alapján kompenzációra lennének jogosultak.

36 A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy ezzel az érvvel a fellebbező lényegében azt állítja, hogy ha a Banco Popular utólagos végleges értékelését elvégeznék, akkor igényt tarthatna követelései visszaírására vagy a Banco Santander által fizetett ellentételezés értékének növelésére, és jelezte, hogy ennek az érvnek nem lehet helyt adni, mivel a Banco Popular szanálása keretében a kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumokat részvényekké alakították át, teljes egészében leírták, és megszüntették, valamint a járulékos tőkeinstrumentumokat átalakították, leírták és teljes egészében átruházták a Banco Santanderre. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy a Banco Popular korábbi részvényesei a szanálási határozat elfogadása miatt elveszítették részvényesi minőségüket.

37 Márpedig, mivel a fellebbező a keresetlevelében azt állította, hogy a vitatott levél megakadályozta őt abban, hogy hozzáférjen egy olyan bank utólagos végleges értékeléséhez, „amelynek a részvényese”, illetve válaszában azt, hogy ilyen értékelést kívánt elérni annak érdekében, hogy „a Banco Popular részvényeseként” jogait érvényesíthesse, a Törvényszék azt a választ adta neki, hogy a Banco Popular tőkeinstrumentumainak a leírására és átváltására vonatkozó jogkör gyakorlását, majd a részvények összességének e jogkörgyakorlásból eredően a Banco Santanderre való átruházását követően a fellebbező nem volt többé olyan tőkeinstrumentumoknak a tulajdonosa, amelyek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (12) bekezdése alapján kompenzáció tárgyát képezhetik.

38 A fellebbező érvelésének elutasítása céljából a Törvényszék pontosította, hogy különbséget kell tenni a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdésében előírt harmadik értékelési jelentés és az e rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében említett utólagos végleges értékelés között, mivel a harmadik értékelési jelentés célja annak meghatározása volt, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálási eljárás alatt álló intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, és esetlegesen kompenzációban részesültek volna. A Törvényszék megállapította, hogy míg a fellebbező a harmadik értékelési jelentés alapján esetlegesen jogosult a kompenzációra, arra az utólagos végleges értékelés alapján nem tarthat igényt.

39 A Törvényszék tehát kimondta, hogy a fellebbező jogi helyzetét nem érinti a Banco Popular utólagos végleges értékelése, és ezért az ESZT arra vonatkozó határozata, hogy nem végzi el ezen értékelést, nem váltott ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek befolyásolhatták ezt a helyzetet. Következésképpen a Törvényszék szerint a vitatott levél nem minősülhet az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak, mivel a fellebbező azt állítja, hogy az említett levél ilyen joghatásokat vált ki amiatt, hogy e határozatot tartalmazza.

40 Végül a Törvényszék elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint kizárólag a vitatott levéllel szembeni keresetindítás lehetősége biztosítana számára az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkében foglalt hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, mivel az ítélkezési gyakorlat szerint, jóllehet az olyan kötelező joghatásokra vonatkozó feltételt, amelyek a fellebbező érdekeit érinthetik, jelentősen megváltoztatva annak jogi helyzetét, a hatékony bírói jogvédelem elvének fényében kell értelmezni, egy ilyen értelmezés nem vezethet e feltétel mellőzéséhez az Unió bíróságainak a Szerződésekben biztosított hatáskör túllépése nélkül.

## A felek kérelmei

41 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést annyiban, amennyiben a Törvényszék a keresetét elfogadhatatlannak nyilvánította;

– utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, „hogy a Törvényszék – amelyet jogkérdésekben köt a Bíróság határozata – hozzon határozatot a [fellebbező] által az elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelmeknek megfelelően”, és

– a költségekről jelenleg ne határozzon.

42 Az ESZT azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen utasítsa el a fellebbezést mint elfogadhatatlant, és mindenesetre mint megalapozatlant;

– másodlagosan az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé;

– harmadlagosan saját hatáskörbe vonás esetén utasítsa el az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetet, és

– kötelezze a fellebbezőt a jelen eljárás és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek a viselésére, másodlagosan pedig a fellebbezés költségeiről jelenleg ne határozzon.

## A szóbeli szakasz újbóli megnyitása iránti kérelemről

43 A Bíróság Hivatalához 2021. október 18-án benyújtott beadványában a fellebbező azt kérte, hogy rendeljék el az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, és e kérelem alátámasztása érdekében arra hivatkozott, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának 2021. szeptember 14-i Pintar és társai kontra Szlovénia ítélete a felek által meg nem vitatott új fejtegetéseket tartalmaz a

bankszanálás területén a hatékony jogorvoslathoz való jogra és a szanálásra vonatkozó információkhoz való hozzáférés jogára vonatkozóan, amelyek szorosan kapcsolódnak a Chartának a jelen fellebbezés keretében hivatkozott cikkeihez.

44 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzatának 83. cikke alapján a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának megnyitását vagy újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel (2016. október 26-i Orange kontra Bizottság ítélet, C-211/15 P, EU:C:2016:798, 10. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 A jelen ügyben nem áll fenn ilyen helyzet. A Bíróság ugyanis a főtanácsnok meghallgatását követően úgy véli, hogy minden szükséges adat a rendelkezésére áll a határozathozatalhoz, és hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának említett 2021. szeptember 14-i Pintar és társai kontra Szlovénia ítélete nem minősül a jelen ügyben a határozatára nézve döntő jelentőségű új ténynek.

46 A fenti megfontolásokra tekintettel a Bíróság úgy véli, hogy nem kell elrendelni az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

## A fellebbezésről

47 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező négy jogalapot ad elő. Első jogalapjával arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a Charta 47. cikkét és a 806/2014 rendelet 20. cikkét megsértve nyilvánította elfogadhatatlannak a keresetét, mivel a vitatott levél kötelező joghatásokat vált ki, ugyanis maga az utólagos végleges értékelés olyan kötelező joghatásokat vált ki, amelyek érinthetik a jogi helyzetét. Második jogalapjában azt állítja, hogy a Törvényszék által e 20. cikknek tulajdonított értelmezés összeegyeztethetetlen a tulajdonhoz való joggal, és ezért ellentétes a Charta 17. cikkével. A harmadik jogalapban előadja, hogy a Törvényszék megsértette e rendelet 20. cikke (11) bekezdésének b) pontját annak megállapításával, hogy a fellebbező az utólagos végleges értékelést követően esetlegesen nem lehet jogosult kompenzációra, és hogy következésképpen a vitatott levél nem vált ki kötelező joghatásokat. A negyedik jogalapjában azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette az említett rendelet 20. cikkének (11) és (14) bekezdését, valamint a Charta 41. cikkét azáltal, hogy megtagadta a vitatott levél rá nézve kötelező hatályának elismerését, mivel az említett levél megakadályozta őt abban, hogy hozzáférjen azon szervezet számviteli helyzetére vonatkozó legfrissebb és teljes információkhoz, amely részvényeinek a 3,45%-ával rendelkezett.

### *A fellebbezés elfogadhatóságáról*

48 Az ESZT szerint a fellebbezés az eljárási szabályzat 169. cikkének (2) bekezdésére tekintettel elfogadhatatlan, mivel nem jelöli meg pontosan a Törvényszék határozatának azon kifogásolt részeit, amelyeknek a hatályon kívül helyezését kérik, és nem jelöli meg pontosan az e fellebbezés alátámasztására szolgáló jogi érveket. A fellebbezés e rendelet 170. cikkének (1) bekezdésével is ellentétes, mivel új jogalapokra támaszkodik.

49 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.

50 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikkből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint az eljárási szabályzat 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. Különösen, e szabályzat 169. cikkének (2) bekezdése többek között megköveteli, hogy a felhozott jogalapok és jogi érvek pontosan jelöljék meg a Törvényszék határozatában szereplő indokolás vitatott részeit (2016. szeptember 20-i Mallis és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-105/15 P-C-109/15 P, EU:C:2016:702, 33. és 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy az eljárási szabályzat 169. cikke (2) bekezdésének megfelelően a megtámadott végzés indokolásának vitatott részeit a fellebbezésben vagy kifejezetten vagy az abban szereplő elemek felidézésével vagy átvételével jelölik meg, lehetővé téve ezáltal azok azonosítását. Másodszor, amint különösen a jelen ítélet 47. pontjából következik, a fellebbező előadta azokat a jogalapokat és jogi érveket, amelyek lehetővé teszik a Bíróság számára, hogy elvégezze a jogszerűségi vizsgálatot (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 20-i Mallis és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-105/15 P-C-109/15 P, EU:C:2016:702, 38. pont). Harmadszor, a fellebbezés jogalapjainak és kérelmeinek rövid ismertetésében a fellebbező kifejezetten azt kéri a Bíróságtól, hogy – amint az eljárási szabályzata 170. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi – adjon helyt a fellebbező által első fokon előterjesztett kérelmeknek (lásd ebben az értelemben: 2019. november 5-i EKB kontra Trasta Komercbanka és társai ítélet, C-663/17 P, C-665/17 P és C-669/17 P, EU:C:2019:923, 86. pont).

52 Következésképpen az ESZT állításával ellentétben a fellebbezés megfelel az eljárási szabályzat 169. cikkének (2) bekezdésében támasztott követelményeknek.

53 Másodszor, az Európai Unió Bírósága alapokmányának 58. cikkéből kitűnik, hogy a fellebbezési jogalapoknak a Törvényszék előtti eljárásban felmerült érveken kell alapulniuk. Ezenkívül az eljárási szabályzat 170. cikkének (1) bekezdése szerint a Törvényszék előtti jogvita tárgyát a fellebbezésben nem lehet megváltoztatni. A Bíróság hatásköre a fellebbezés keretében tehát az első fokon tárgyalt jogalapokkal és érvekkel kapcsolatos jogi megoldás értékelésére korlátozódik (2020. július 21-i Abaco Energy és társai kontra Bizottság végzés, C-436/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:606, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Márpedig az ESZT állításával ellentétben, a fellebbező a négy jogalapjában az uniós jognak a Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását vitatja annyiban, amennyiben véleménye szerint az utólagos végleges értékelés kötelező volt, és hogy annak az ESZT általi megtagadása olyan joghatásokat váltott ki, amelyek megváltoztatták a fellebbezőnek mint a Banco Popular részvényesének a jogi helyzetét. Ennélfogva az említett jogalapok nem új jogalapok (lásd ebben az értelemben: 2016. július 28-i Tomana és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-330/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:601, 35. pont).

55 A fellebbezés tehát elfogadható.

### *A fellebbezési jogalapokról*

56 A fellebbezési jogalapokat a fellebbező által előterjesztett sorrendjükben kell megvizsgálni, tehát az első jogalappal kell kezdeni.

*A felek érvei*

57 Az első jogalap alátámasztására a fellebbező először is előadja, hogy – amint a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdéséből következik – az utólagos végleges értékelés a szanálási határozat szerves részét képezi. Ennek alapján joghatásokat vált ki, és érinti a fellebbező helyzetét, mivel e határozatban teljes mértékben leírták a fellebbezőnek a Banco Popularban fennálló részvényeit. Ráadásul e rendelet 20. cikkének (5) bekezdéséből kitűnik, hogy bármilyen értékelés – beleértve az utólagos végleges értékelést is – olyan információkat nyújt, amelyek lehetővé teszik először is annak megállapítását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának feltételei, majd annak ellenőrzését, hogy teljesülnek-e a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek, végül pedig az érintett szervezet tekintetében alkalmazandó megfelelő szanálási intézkedések eldöntését. A fellebbező tehát úgy véli, hogy egyéb célok mellett az utólagos végleges értékelés az említett határozat alapjául szolgál, és ugyanezen határozatot az indokolása fényében kell értelmezni és alkalmazni, amint a fellebbező a Törvényszék előtt érvelt.

58 Másodszor, ha a Törvényszék megsemmisítette volna a vitatott levelet, a megsemmisítést kimondó ítélet következményei miatt az ESZT köteles lett volna gondoskodni arról, hogy az utólagos végleges értékelésre a 806/2014 rendelet 20. cikkének megfelelően sor kerüljön, megerősítve azt, hogy az említett levél kötelező joghatásokat vált ki.

59 Harmadszor, az utólagos végleges értékelés nem választható el a szanálási határozattól, egyrészt mivel az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a részleges megsemmisítés csak annyiban lehetséges, amennyiben a megsemmisíteni kért részek elválaszthatók a jogi aktus többi részétől, másrészt pedig mivel a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdéséből kitűnik, hogy az említett értékelés maga nem képezheti külön jogorvoslati jog tárgyát.

60 Negyedszer, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése ugyanakkor nem említi azt az esetet, amikor az utólagos végleges értékelést nem végzik el, és nem egyértelmű meghatározni azt a jogorvoslatot, amelyet alkalmazni kell azon határozatot illetően, hogy mellőzik az ilyen értékelés elvégzését. Így az a tény, hogy ezen értékelést nem végezték el, nem hozható fel a szanálási határozat megsemmisítése iránti kereset keretében, mivel az utólagos végleges értékelés elfogadása vagy annak elmaradása olyan esemény, amelyre szükségképpen a szanálási határozat elfogadását követően és adott esetben a megsemmisítés iránti kereset megindítását követően kerül sor.

61 A jelen ügyben a fellebbező arra hivatkozik, hogy a 2017. június 7-én elfogadott szanálási határozatot a Törvényszék előtt 2017 szeptemberében vitatták, az ESZT azonban csak 2018 augusztusában tájékoztatta a Törvényszéket és a független szakértőt arról, hogy nem kerül sor utólagos végleges értékelésre. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a megtámadott jogi aktus elfogadását követő eseményekre nem lehet megsemmisítés iránti kereset keretében hivatkozni, mivel az említett jogi aktus jogszerűségét az e jogi aktus elfogadásakor rendelkezésre álló információk fényében kell értékelni.

62 Az utólagos végleges értékelés hiánya tehát főszabály szerint nem vitatható a szanálási határozat ellen irányuló megsemmisítés iránti kereset keretében. Ennélfogva az utólagos végleges értékelés hiányában az egyetlen olyan megoldás, amely összeegyeztethető a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való joggal, a megtámadott aktussal – a jelen esetben a vitatott levéllel – szemben indított kereset.

63 Az ESZT vitatja mind az első jogalap elfogadhatóságát, mégpedig ugyanazon érvek alapján, mint amelyeket a fellebbezés egésze elfogadhatatlanságának az alátámasztására már felhozott, mind pedig annak megalapozottságát.

*A Bíróság álláspontja*

64 Mindenekelőtt a fellebbezés egészét illetően a jelen ítélet 50–54. pontjában már kifejtett okok miatt el kell utasítani az ESZT-nek az első jogalap elfogadhatatlanságára vonatkozó érveit, vagyis hogy e jogalap és az annak alátámasztása érdekében kifejtett érvek lehetővé teszik a megtámadott végzés vitatott részeinek és a 806/2014 rendelet 20. cikke azon rendelkezéseinek az azonosítását, amelyeket a Törvényszék figyelmen kívül hagyott.

65 Az ügy érdemét illetően meg kell állapítani, hogy az első jogalap lényegében két részből áll. Így először az e rendelet 20. cikkének feltételezett megsértésére vonatkozó első részt, majd másodszor adott esetben a Charta 47. cikkének állítólagos megsértésére vonatkozó második részt kell megvizsgálni.

66 Előzetesen fontos emlékeztetni arra, hogy a jelen ügyben a Banco Popular pénzügyi helyzetének gyors romlásával, és különösen likviditásának hiányával szembesülve az ESZT úgy határozott, hogy a megfelelő szanálási eszköz nem a hitelezői feltőkésítés, amely véleménye szerint elégtelennek bizonyult volna, hanem a 806/2014 rendelet 24. cikkében előírt vagyonértékesítés. Az ESZT e szanálási eszközhöz folyamodva élt a releváns tőkeinstrumentumok leírására és átváltására vonatkozó, a 806/2014 rendelet 21. cikkében előírt jogkörével.

67 Amint a jelen ítélet 7. és 8. pontjában szerepel, az ESZT által készített első értékelési jelentés célja az volt, hogy olyan elemeket szolgáltasson, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának feltételei, míg az ESZT által kijelölt független szakértő által készített második értékelési jelentésnek fel kellett becsülnie a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, fel kellett mérnie, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint fel kellett tárnia azokat az elemeket, amelyek lehetővé tették az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé tették az ESZT számára annak meghatározását, hogy mi minősül kereskedelmi feltételeknek a vagyonértékesítési eszköz tekintetében. A szintén független szakértő által készített harmadik értékelési jelentés annak megállapítására irányult, hogy a Banco Popular szanálási programja által érintett részvényesek és hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e abban az esetben, ha az intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna.

68 Az ESZT úgy ítélte meg, hogy nem szükséges sem az első értékelési jelentés utólagos változatának elkészítése, sem az, hogy a második értékelési jelentést egy utólagos végleges értékelés kövesse. Miután a fellebbező felszólítást intézett hozzá, az ESZT a vitatott levélben megismételte ezen elemzést.

69 Mivel a fellebbező mindenekelőtt azt állítja, hogy a Törvényszék és az ESZT megsértette a 806/2014 rendelet 20. cikkét, e rendelet (64) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezni kell e rendelkezés tartalmát.

70 E (64) preambulumbekezdésből kitűnik, hogy különbséget kell tenni a csődhelyzetben lévő szervezetek eszközeinek és kötelezettségeinek az ESZT által, sürgős esetben végzett, ideiglenes jellegű értékelése és a független, főszabály szerint ezen ideiglenes jelleget lezáró értékelés között.

71 Ami az értékelési típusokat illeti, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) és (16) bekezdése kifejezetten kettőről rendelkezik, vagyis egyrészt az „(1)–(15) bekezdés szerinti” értékelésről, másrészt pedig a „(16), (17) és (18) bekezdésben említett” értékelésről. A 20. cikk (11) és (16) bekezdése szerint ezen értékelések egymástól elkülönülnek és azoknak továbbra is el kell különülniük, független személytől kell származniuk, azonban azok elvégezhetők vagy függetlenül, vagy azzal párhuzamosan is ugyanazon független személy által.

72 Ebből következik, hogy a jelen ügyben mind az első és második értékelési jelentés, mind az esetleges utólagos végleges értékelés az első típusú értékelés körébe tartozik, mivel azok a 806/2014 rendelet 20. cikke (1)–(15) bekezdésének hatálya alá tartoznak, míg az említett cikk (16), (17) és (18) bekezdésének hatálya alá tartozó harmadik értékelési jelentés a második értékeléstípusba tartozik.

73 Kétségtelen, hogy az utólagos végleges értékeléstől eltérő végleges értékelés fennállása, amely a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdése elején az „utólagos” kifejezésnek a „végleges értékelés” kifejezéshez való hozzáillesztéséből következik, ellentétben az „előzetesen” elvégzett végleges értékeléssel, befolyásolhatja az ESZT azon lehetőségét, hogy megtagadjon egy utólagos végleges értékelést, mivel a végleges értékelés már a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási jogkör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó jogkör gyakorlására vonatkozó döntés alapjául szolgálna, és így a 806/2014/EU rendelet 20. cikkének (15) bekezdésével összhangban e határozatokon keresztül megtámadható lenne.

74 Ezen értelmezést e rendelet 20. cikkének (2) bekezdése is alátámasztja, amely szerint az „értékelés véglegesnek tekintendő”, amennyiben az e 20. cikk (15) bekezdésére, azaz arra a lehetőségre is figyelemmel, hogy a jelen ítélet 73. pontjában említett határozatokon keresztül lehetőség van az értékelés közvetett vitatására, „az (1) és a (4)–(9) bekezdésben megállapított összes követelmény teljesül”. E követelmények között szerepel az említett rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében az, hogy az értékelést az ESZT-től és a nemzeti szanálási hatóságtól, valamint az érintett szervezettől független személy végezze.

75 Mellékesen meg kell jegyezni, hogy ennek az a következménye, hogy nemcsak hogy az ESZT által készített első értékelési jelentés volt ténylegesen ideiglenes jellegű, hanem – jóllehet, az ESZT elkészítette ezen első jelentés utólagos változatát, amint azt a fellebbező kérte –, az ilyen változat sem minősült végleges értékelésnek, mivel azt nem független személy készítette. Amint a főtanácsnok az indítványának 70. pontjában megjegyezte, mivel a jelen ügyben az első értékelési jelentést az ESZT készítette, annak ideiglenes jellegéhez nem férhet kétség. A jelen ügyben kizárólag az e feltételnek megfelelő második értékelési jelentés tekinthető következésképpen a 806/2014 rendelet 20. cikke értelmében vett „végleges értékelésnek”.

76 Mindazonáltal hangsúlyozni kell – anélkül, hogy dönteni kellene ez utóbbi kérdésről, vagy az ESZT álláspontjának e tekintetben bekövetkezett alakulásáról –, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy mindenesetre az utólagos értékelésnek a jelen ügy körülményei között nem lenne következménye a fellebbező jogi helyzetére, így a vele közölt, utólagos végleges értékelés elvégzésének megtagadása nem tekinthető neki sérelmet okozó aktusnak, tehát nem minősül az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak.

77 Meg kell ugyanis jegyezni, hogy az ESZT által a Törvényszéknek azon indokokra vonatkozóan adott válasz, amelyek miatt a jelen ügyben nem szándékozott elvégezni az utólagos végleges értékelést, az ilyen értékelés céljain alapul.

78 Igaz ugyan, amint a fellebbező állítja, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdése szövegének eleje láthatóan elengedhetetlenné teszi az utólagos végleges értékelés elvégzését, amennyiben az ESZT csak ideiglenes értékeléssel rendelkezik, többek között a jelen idejű kijelentő módnak az „est effectué” [„el kell végezni”] kifejezésben való használata miatt, amely rendszerint kötelező erővel bír (lásd ebben az értelemben: 2020. március 3-i X [Európai elfogatóparancs – Kettős büntethetőség] ítélet, C-717/18, EU:C:2020:142, 20. pont), és a „lehető leghamarabb” kifejezés alkalmazása miatt, ugyanakkor a Törvényszék megalapozottan emelte ki, hogy az ilyen jelentés elkészítésének elmulasztása nem gyakorol hatást a fellebbező jogi helyzetére, különösen az utólagos végleges értékelésnek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében meghatározott két céljára tekintettel.

79 E tekintetben a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdésének az e rendelkezés második albekezdésében kifejtett célja kitűnik annak két sajátos célkitűzéséből, amely nevezetesen „annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeiben bekövetkezett bármely veszteséget […] teljes mértékig nyilvántartsák”, és „információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy [az említett 20. cikk] (12) bekezdésével összhangban sor kerüljön-e a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére”. Még ha e második célkitűzés megfogalmazása az utólagos végleges értékelés elkészítéséhez szükséges feltételek meglehetősen tág leírását is tartalmazza, meg kell állapítani, hogy az – amint a Törvényszék a megtámadott végzésben helyesen megjegyezte – kifejezetten utal az említett rendelet 20. cikkének (12) bekezdésére, amely rendelkezésből az következik, hogy az csak különleges helyzetekre alkalmazandó, vagyis azokra, amelyekben az ESZT hitelezői feltőkésítési eszközhöz, áthidaló intézményhez, vagy vagyonkezelő szervezethez folyamodott.

80 A jelen ügy sajátosságaira figyelemmel egy második, utólagos végleges értékelési jelentés elkészítése, még ha feltételezhetően kötelező is, semmiképpen sem felelt volna meg e két cél egyikének sem. A fellebbező ily módon nem szolgáltat olyan bizonyítékot, amely alátámasztaná, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikke (11) bekezdése második albekezdésének a) pontjában említett cél a jelen ügyben alkalmazandó lenne. Az e rendelkezés b) pontjában említett célkitűzés sem alkalmazható, mivel – amint a Törvényszék a megtámadott végzés 46. és 47. pontjában helyesen hangsúlyozta – a Banco Popular tekintetében elfogadott szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 24. cikkében előírt vagyonátruházási eszköz volt.

81 Márpedig e vagyonátruházási eszköz alkalmazása nem tartozik az e rendelet 20. cikkének (12) bekezdésében említett azon esetek közé, amelyekben az utólagos végleges értékelés alapján kompenzáció nyújtható.

82 Végül a jelen ügyhöz hasonló esetben, amikor a második értékelési jelentést a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása követi, az e jelentésben említett eredményt mindenképpen megerősíti vagy cáfolja a jogszerűen lefolytatott közbeszerzési eljárás eredményeként kapott vételár. A helyes ár tehát egyszerűen megfelel a megállapított tényleges piaci árnak. A vagyonértékesítési eszköz így *de facto* valamennyi, az átruházott intézmény eszközeinek potenciális gazdasági értékére vonatkozó vitára pontot tesz. Következésképpen, legalábbis a jelen ügy körülményei között, az utólagos végleges értékelés legfeljebb megállapíthatta volna ezt a piaci értéket, így az a fellebbező tekintetében nem váltott volna ki joghatást.

83 A fellebbező ezzel szemben azt állítja, hogy az utólagos végleges értékelés nem csupán a szóban forgó két célkitűzésre irányul, hanem – annyiban, amennyiben az az ESZT által később elfogadott határozat szerves részét képezi – mint bármely értékelés olyan információkat nyújt, amelyek lehetővé teszik mindenekelőtt annak megállapítását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának feltételei, majd annak ellenőrzését, hogy teljesülnek-e a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek, végül pedig az érintett szervezet tekintetében alkalmazandó megfelelő szanálási intézkedések eldöntését.

84 Ugyanakkor a vitatott levél megsemmisítése iránti kereset elfogadhatóságának szempontjából ezen érvek egyike sem alkalmas a jelen ítélet 82. pontjában szereplő, a Banco Popular eszközeinek piaci árára vonatkozó megállapítás megcáfolására, amely ár nem lehet más, mint a vagyonértékesítési eszköz alkalmazásából eredő tényleges ár.

85 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a fellebbező által a fellebbezésének alátámasztására felhozott első jogalapnak a 806/2014 rendelet 20. cikkének ESZT általi feltételezett megsértésére alapított első részét el kell utasítani. Tekintettel arra, hogy – amint a Törvényszék helyesen megállapította – a vitatott levél semmi esetre sem minősül megtámadható aktusnak, a fellebbezést el kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni az első jogalap második részét vagy e fellebbezés többi jogalapját.

## A költségekről

86 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

87 A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, az ESZT kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein kívül az ESZT részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

**1) A Bíróság fellebbezést elutasítja.**

**2) A Bíróság az Aeris Invest Sàrl-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások